

LUCIAN BLAGA

POEZII ALEAPTE

Pri graiu armânescu di

Apostol N. Caciuperi

POEMELE A LUŃINĂȚEI

Eu nu zdrumin corola di ciudii a lumii
LuŃina
Voiu s-giocu
Cupaciulu
Ună toamnă va vină
Trei făț
Pax magna
Noi ș-loclu
Bubuchile
Eva
Mușate mîŃi
Ma munțji – iu-s?
Izvurlu a noapției
Hiorlu
Ńi-aștept amurgul
Dit perlu a tău
Loclu
Arihate
Noapte
LăcriŃile

PAȘIȚI A PRUFITULUI

Pan
Viniț după mine soț
Leagănu
La monăstire
Daț-Ńi un trup voi munților

TU MAREA TRIȚEARE

Cătră cititori
Tu marea trițeare
Tr-aduțerea aminte a hurģiatlui zuģraf
Căluģrul bitîrnu Ńi-șuputeaște dit prag
Psalm
Bunădimîndare
Bunătare toamna
Un om si-apeacă priste mardzine
Arihate ntră lucre bitîrne
Hiģia a loclui gioacă
Carte
Suflițlu a hoarăģei
Pluguri
Aduțeare aminte
Noi cîntărețji leproși

Hilju a factiței nu hiu
Aduchii amîrtia țe angreacă priste casa a mea
Heraclit ningră lac
Di mîină cu marile orbu
Anviare di tute dzîlile

ALĂVDAREA A SOMNULUI

Tu muntî
Somnu
Ioan s-dirină tu irîie
Bitisire

LA CÎNDAREA A APILOR

Furlu
Colindă

LA AVLIILE A DORLUI

La avliile a dorlui
Bunădimîndare tră lilicea a merlui
Cînticlu a bradlui

EU NU ZDRUMIN COROLA DI CIUDII A LUMIȚEI

Eu nu zdrumin corola di ciudii a lumii
ș-nu vatîm
cu mintea mistirgile țe-andămusescu
tu-a mea cale
tu flori, tu ocji, pri budză i murminți.
Luñina-altor
zmurtică vraja a nipitrumptului ascumtu
tu-aduncuri di ntunearic,
ma eu,
cu-a mea luñină-adavgu a lumii mistirgiu –
ș-ași cum luna cu radzăle a Ței albe
nu ñicșoreadză, ți trimurătoare
măreaște și ma multu a noapțiiei mistirgiu,
ași înavuțăscu ș-eu întunicata andzare
cu lărdzi hiori di sînt mister
ș-tut țe-i niaduchit
tu niaduchiri ma mări si-alăxeaste
sun ocjii a meji –
că eu așăpsesc
și flori și ocji și murminți.

LUŃINA

Luñina țe-u-aduchesc
ğiurse dînda-ñi tu chept cînd ti ved,
nu easte nă chicută di luñina
faptătu dzua di ntîñiu
di luñina-ațea nsitată aduncu di bană?

Niñiclu dzățea tu-ağunie
cînd singur mblătea tu ntunearic ș-deade
un semn Nipitrumtul:
"S-hibă luñina!"

Nă-amare
ș-un turlu turin di luñină
s-feațe trîoara:
ună seate era di-amîrtii, di pothuri, di doruri,
ună seate di lume ș-soare.

Ma iu chiri urghitoarea
luñină di-atumțea – cari știe?

Luñina, țe-u-aduchescu dînda-ñi ğiuruse
tu chept cînd ti ved – nișinlitcă,
poate că-i chicuta di ma napoi
dit luñina faptă tu dzua di ntîñiu.

VOIU S-GIOCU

O, voiu s-giocu, cum vîrnă oară nu-am giucată!

s-nu si-aducească Dumnidzău

tu mine

un rob tu hapse – mbrăndzat.

Loc, dă-ñi peane:

săită voiu s-hiu s-dispîntic

nimărdzinirea,

s-nu ma ved varliga dicît țer,

prisupră țer,

ș-țer sun mine –

ș-apres tu tălăzi di luñină

s-gioc

sfuldzirat di-avînturi niavdzîte

tra si-arăsuflă liber Dumnidzău tu mine,

s-nu cîrtească:

„Hiu rob tu hapse!”

CUPACIULU

Tu limbidz dipărtări avdu dit cheptu di pirġu
cum bate ca nă inimă un cloput
ș-tu dulġi adiġeri
îñi pare
că di-arihate chicute ñi-cură prit vine, nu di sîndze.

Cupaciu dit mardzine di codru,
tră țe mi-anixeaste,
cu peane moġi ahîntă pace
cînd dzac tu-aumbra-a ta
și-ñi mi disñerdz cu frundza-ț giucăușă?

O, cari știe? – Poate că
va-ñi ciuplească dit trunġiul a tău
nu priste multu feretru,
ș-arihatea
țe va u ngustu ntrî scîndurile a lui,
u-aduchescu s-veade di-amu:
u-aduchescu cum frundza-a ta ñi-u chicură tu suflit –
ș-mut
ascult cum creaște n trupu-a tău
a meu feretru,
cu cathe stic țe treațe
cupaciu dit mardzine di codru.

PAX MAGNA

Tră țe tu-aprease dimneț di veară
hiu ca nă chicută di dumnidzîire pri loc
și-ndzinuțedz năntea-a ta ca năntea-a unui idol?
tră țe tu-ună-amare di luñină ñi si neacă eulu
ca fexea di lihnar tu-a dzuălei piră?

Tră țe tu-adunți nopt di iarnă,
cînd sori dipărtaț si-aprindu pri țer
ș-ocji di luchi prădători pri loc,
nă boațe ñi-aurlă struxit tu-ntunearic,
că draclu iuva nu-arîde ma-acasă
ca tu cheptul a meu?

S-veade – dușmăniț
di ună etă Dumnidzău ș-cu Sătănălu
aduchiră că-I ma mare cathiun
macă și-tindu mîna tră pace. Și-s lirtară
tu mine: dadun ñi-au chicurată tu suflit
fedea ș-vrearea ș-amfivulia ș-minciunea.

Luñina ș-amîrtia
angălisanda-si si-nfrățiră ntîñia oară tu mine
dit apîrñita-a lumilei, di cîndu anghilji
zdrumină cu aurîre năpîrtica cu soldzi di ispită,
di cînd cu ocji di fărmar șarpile s-bagă cartere
cîlcîñiulu-a adivărlui s-lu mîșcă fărmarcusinda-l.

NOI Ş-LOCLU

Ahînte steale cad tu noaptea-aestă.

Demunlu-a noapţilei ţîne canda loclu tu mîîi
ş-suflă priste el scînteji ca priste iască
furtună s-lu-aprindă.

Tu noaptea-aestă n cari cad
ahînte steale, tinirlu-a tău trup
di măgistră űi-arde tu braţă
ca pirile di rug,

Turlu,

ca nîşte limbe di foc eu braţăle-űi tindu,
tra s-ţă tuchescu neaua-a umirilor goji,
ş-tra s-ţă sorbu, agiun s-ţ-astingu
putearea, sîndzile, măreaţa, prumuveara, tut.

Hîrġie cînd dzua v-aprindă noaptea,
cîndu scrumlu-a noapţilei va chiară dus
di-un vimtu cătr-ascăpitată,
hîrġie di dzuă vrea vream s-him ş-noi
cinuşe,
noi şi – loclu.

EVA

Cîndu tease ali Eve merlu năpîrtica, lî zburî
c-ună boațe, țe-arăsuna
di prit frundză ca un cluputiciu di-asime.
Ma s-feațe c-apoia lî-ma șuputi
ș-țiva la ureacje
pağalea, multu pağalea,
țiva țe nu si-aspune tu scripturi.

Ni Dumnidzău nu-avdzî, țe ipitișis îli șupoti
cu tute că ș-Elu ascultă.
Ș-Eva nu vru si-u dzîcă niți alu
Adam.

Di-atumțea ascunde-un mistico sun peane muljiarea
și-și mină peana ca trî dzîțeara
că ea știe țiva,
țe noi nu știm,
țe vîrnă nu știe,
ni pînă ș-Dumnidzău

MA MUNȚÎLI – IU – S?

Ditu-astreaaha curată-a etilei
cad sticurile ca chicuta di ploaie.
Ascultu ș-suflitlu își dzîțe:

Eu am criscută hrănit di-a lumilei mistirgiu
ș-calea-a mea tu pâlîi mira u țîne,
mi-are bășată nimărdzireapri frîmte
ș-tu cheptu-îi largu
fedea-îi u sorbu dit soare.

Ditu-astreaaha curată-a etilei
cad sticurile ca chicuta di ploaie.
Ascultu ș-suflitlu si-ntreabă:

Ma munțîli – iu-s? Munțîli
pri cari s-ji mut dit cale cu-a mea fede?

Nu-ji ved,
îji voi u îji grescu și – nu-s!

IZVURLU A NOAPTIȚEI

Mușată îți suntu ocji-ahîț di lăi
că seara,
cînd stau culcat cu caplu tu-a ta poală
îñi pare,
că ocji-a tăji, adunț, suntu izvurlu
dit care pri-ascumtu noaptea cură priste văjiuri
ș-priste munțî ș-priste cîmpuri,
acupirinda loclu
c-un-amare di ntunearic.
Ahîț di lăi sunt ocji-a tăji
luñina-a mea.

ŃI-AŞTEPT AMURGUL

Tu bolta nstilată Ńi-ascaldu mutrirea –
şi ştiu că ş-eu portu
tu suflit steale multe, multe
ş-căjiuri lactee,
ciudiile-a ntunicului.

Ma nu li ved,
am multu soare ntru mine
tr-aţea nu li ved.
Aştept s-Ńi-ascapită dzua
ş-andzarea-a mea peana si-şi încjldă,
Ńi-aşteptu amurgul, noaptea ş-durearea,
tut ţerlu s-Ńi si ntunică
şi si-arăsară n mine stealile,
stealile-a meale,
pri cari vîrnă oară ninga
nu li-am andzărită.

LOCLU

Pri plătări nă teasim tu iarbă: tine ș-eu.
Aeră tuchită ca țeara tu pira du soare
ca un arîu de-a lungul priste cîmpuri cura.
Tățere greuă țînea loclu
ș-nă-ntribare tu suflit pîn tu fundu ńi-cîdzu.

Nu-avea s- ńi dzîcă
țiva loclu? Tut loclu aestu
nindurător di largu ș-vătămător di mut,
țiva?

Ńi-alăchii, tra s-lu-avdu ma ghine,
di țară ureacșea – amfivulsit ș-sunpus –
ș-pri sun țară ț-avdzî
a inimășei băteare vrundutoasă.

Loclu arășpundea.

LĂCRIŢILE

Cînd dit a etilei cuiabar avinat
ntîniulu om
triţea ciudisit prit codri I pri cîmpuri,
îl pidipseau ngăcinda-l
luñina, andzarea, nioriĵi – ş-dit iţe lilice
l-săita c-ună aduţire aminte parađislu –
ş-omlu di ntîniiu, pondul, nu ştia s-plîngă.
Nă oară dirnat di mult sirinlu albastru
a prumuvearîĵei,
cu suflit di ficior ntîniulu om
tu pulbirea-a loclui cu faţa cîdzu:
"Doamne, ĵia-ñi videarea,
i macă ţ-sta n puteare înpăindzineadză-ñi ocĵiĵi
c-ună schepe
s-nu ma ved
niori, ni flori, ni ţer, ni arîslu ali Eve,
că vedz – luñina-a lor mi doare.

Ş-atumţea Ńilustivlu ţ-un stic di ĵirtare
îĵi deade – lăcriñile.

PAȘIȚI A PRUFITULUI – 1921

PAN

Acupirit di frundză uscate pri-ună chiatră dzațe Pan.

Easte orbu ș-bitîrnu.

Peanile-ji suntu sturnare,

nu poate s-li mină

că Ji si-ncjisiră ocjji – ca melțji – priste iarnă.

Pri budză Ji-cad chicute calde di-aroauă:

ună,

doauă,

tri.

Fisca și-adapă dzăulu-a Jiei.

Ah, Pan!

L-ved cum și-tinde mîna, acaț-un ram

și-ji pușputeaște

bubuchile cu hîdipsiri lișoare.

Un ñel si-aproache prit Jjanuri.

Orbul lu-avde ș-hamuarîde,

că nu-are harauă ma mare Pan,

dicît si-acață tu pâlñi aģalea a ñejilor căpșor

ș-curnițele s-lă caftă sun mojile di lînă fulițe.

Tățeare.

Di el varliga spijeile cască sumnuroase

ș-ji si mută-amu ș-a lui căscarea.

S-tinde și-și dzîțe:

“Chicute di-aroauă suntu calde ș-mări,

curnițele deadiră,

ș-bubuchile suntu mpline.

S-hibă prumuveară?”

DAȚ-ȚI UN TRUP VOI MUNȚILOR

Mași pri tine ti am tricătorlu a meu trup
ș-cu tute aeste
albe ș-aroșe lilice, eu nu-ț bag pri frîmte ș-tu perce,
că slablu-a tău lut
ñi-easte strimtu multu tră gionile suflit
țe-l portu.

Daț-ñi un trup
voi munților,
amărilor,
daț-ñi alt trup zurleața s-ñi-u versu
trît etă!
Loc largu fă-ñi-ti trunçjiul a meu,
s-hii cheptul aeștei iniñi-furtună,
prifă-ti piștirea-a furtuñilor, cari mi zdrumină,
s-hii amfora-a eului a milui tersu!

Prit cosmos
va si-avdă cioarile-ñi di ăiğant
ș-va dau cap ăiuruse ș-liber
cum hiu
sîntule loc.

Cînd v-ağăpsescu,
cătră țer tute-amările va-ñi tindu
ca niște așre, aslane brață di her,
cătră țer
s-lu-acăț,
mesea s-lj frîngu
s-lj baș ăilicioasile steale.

Cînd v-aurășcu,
va frimintu sun cioarile-ñi di chiatră

fucăradz sori
călători
ş-poate va hamuarîd.

Ma pri tine maşi ti am tricătorlu a meu trup.

TU MAREA TRIȚEARE – 1924

TU MAREA TRIȚEARE

Soarile n zenith ziğ-a duălei ține.
Țerlu s-đurseaște a apilor di nghios.
Cu ocji cuminți, prăvdzi tu trițeare
și-mutrescu fără di trom aumbra tu-arîuri.
Fruudzare si-apeleac-adunți
Priste-un părămith întreg.

Țiva nu va s-hibă altă aoie dicît easte.
Mași sîndzile a meu greaște prit păduri
după ndipărtata-ji ficiurije,
ca un țerbu bitîrnu
după țearba-ji chirdută tu moarte.

Poate chiru sun piștirei.
Poate s-cufundă tu loc.
Geaba Ji-aștept dimîndările,
mași spiiei arăsună,
arîuri s-caftă tu-aduncuri.

Sîndze fără di-arăspunsu,
o, ca si-era arihate, cît di ghine vrea si-avdă
țearba călcînda prit moarte.

Tut ma diparte mi leagăn pri cale, -
ș-ca un fuñe țe-astupă cu șimia
ună nichisită gură
ncjid cu bușlu tute izvurle,
tră totîna s-tacă,
s-tacă.

BUNĂDIMÎNDARE

Tu noaptea-aestă lungă, fără bitisire,
ună muljiare imnă sun apruchiatlu țer.

Ea ma puțin di carișindo aduchiaște
ciuda țe si-are faptă.

Avde sori cîntăreț, ntreabă,
întreabă ș-nu aduchiaște.

Tu trupu-a Ței sta nclis ca t-ună hapse bună
un nat.

Di nouauă ori si-anvărtește Țiscul a lunăȚei
di nat divarliga.

El armîne nminat ș-ciudisinda-si creăște.

Tu noaua noapte fără bitisire
amindarea a unor seamne țerești picurariȚi veagle.

Ntrî eȚi mi du s-dimîndu:

TăȚiaș-vă ȚeȚiȚi pri crușe
tr-adușearea aminte a curbanȚei țe va s-facă.

Sculaș-vă di ningră foc
tu țimbări cu pire di lînă.

Loaș lihnarlu țe lu-am apesă
tu steaua aripidinată

priste păhniile aroase di boi
ș-daș-lu ma diparte
dit mînă tu mînă.

Curundu hiȚilu a omlui va caftă un loc
iu caplu si-șu culcă

arădzimînda-șu-l ca ș-voi
di chetri I di cîȚi adurȚiș.

Curundu pliȚiile purtate tu văȚjurile-a noastre
va s-vindică

nclidzînda-si ca lilicile tu ntunearic.

Curundu cioare albe
priste ape va imnă.

BUNĂTATE TOAMNA

Nă ies tu cale poñi hivriț di gălbinare.
Ună ciudie-I cîte vîrnă oară hiavra.
Pitrumte di duh
fățle și-lundzescu țeara,
ma vîrnă nu ma caftă vindicare.

Toamna surîdz lirtător pri tute cărările.
Toamna tuț oamiñiți ncap dadun.
Iară noi țeji altă oară ahîntu-arăi
az him buñi, canda fără bană țrițem
pri di sun loc aurore.

Si-au discjisă porțile-a loclui.
Tră bitisire mîñile daț-vă:
anghiți au cîntată tută noaptea,
prit păduri au cîntată noaptea tută
că bunătatea-i moarte.

ARIHATE NTRĂ LUCRE BITÎRNE

Aproapea-I muntile-a meu, munte vrut.

Anvărligat di lucre bitîrne

acuperite cu muşcju dit dzîlile-a făţeariiei,

tu seara cu-aţelji şapte sori lăi

cari aduc bunlu ntunearic,

ifhăristisit va prinde s-hiu.

Easte mult-arihate tu ţercjuul

ţe ţine dadun a boltăiei dodzi.

Ma ņi-aduc aminte di chirolu cîndu ninga nu eram,

ca di-ună ficiuriie dipărtată,

şi-ņi pare-ahîţ di-arău că nu-am armasă

tu ţara făr di numă.

Ş-iară ņi-dzîc:

vîrnă vreavă nu fac stealile n ţer.

Da, ifhăristisit va prinde s-hiu.

HIȚIA A LOCLUI GIOACĂ

Cătră dimnețle-a tale arîd,
Soare vecjiu, soare nou.
Puji apreși si zbat prit văzduh.
Cari mi-açleamă, cari mi-avină?
A – la – la! E – la – la!

Sun vragurile verdzi nă bisearică easte.
Aua ș-ună niște di-añi
tu loc si-ahundusi.
Șapte preț țîn pînă ș-az
tu ea liturģie tră drac.
E – la – la! Tră drac.

Muritori tiniri, muritori ñicăzoț,
țara di pri călcîne ñi-u-ascutur
di cruțile hipte pri căsile-a voastre.
Cămbăñile si-s tragă pri dungă,
vîrnă s-nu mi-agiungă.
A – la – la! E – la – la!

Di-amu joc. Hiția-a loclui
siñiji și-ji ngrădeaste cu schiñi.
Si-aspargu di videare
prețji a luñinălei,
prețji a aduncului.

SUFLITLU A HOARĂȚEI

Fitică bagă-ț mîîile pri-a meale dzinuțe.

Pistipsescu că eta si-amîndă tu hoară.

Aua îțe minduire-i ma greuă,

ș-inima ț-bate m-arar,

ca ș-cum nu ț-bate tu cheptu

ți iuva aduncu tu loc.

Aua s-vindică seatea di-ascăpare

ș-macă cioarile ț-ai sîndzinată

ti-aședz pri un mol di lut.

Ia, easteă seară.

Suflitlu-a hoarijei adije pri ningră noi,

ca ună ñiurdie lișoară di iarbă tîljiată,

ca ună cădeare di fum dit streahă di paje,

ca un joc di iedz pri-analți murminți.

HIȚIU A FAPȚILEI NU HIU

Fără numir hîț hiți a faptilei
priste tut prit căjiuri, sun țer ș-prit case.
Mași eu stau fără di ofil aua, aneapropcup,
bun mași tră nicare tu ape.

Cu tute-aeste aștept, di mult tut aștept
vîr tricător bun ș-andreapt tra s-ji spun:
O, nu-ț toarnă mutrirea,
o, nu-ñi ȃicățea niminarea.
Crescu ntrî voi, ș-aumbrit di mîñile-a meale
Misticlu rod si strunghileadză tu-altă parte.
Nu mi blăstimaț, nu mi blăstimaț!

Soț a aduncului,
soț a arihatilei
gioc priste ape.
Cîte vîrn-oară prit fluier di os straușesc
mi pitrec ca un cîntic cătră moarte.

Ntribător fratile mi mutreaște,
ñirată mi-așteaptă sora,
ma la cioarile a meale culac
mi-ascultă ș-mi-aduchiaște ma ghine
năpîrtica daima cu ocjiți discjiși
cătră di didinde mintiminițe.

DI MÎNĂ CU MARILE ORBU

- variantă -

L-duc di mîină prit păduri.
Prit țară – alăsăm după noi aduchiri.
Cîndu ș-cîndu nă discurmăm tu cale.
Dit viñita ș-mucilita iarbă
melți jilavi Ji si-alină tu barbă.

Dzîc: Tată, ñersul a sorilor easte bun.
El tațe – că Ji-easte frică di zboare.
El tațe – că ițe zbor la el tu faptă si-alăxeaste.
Sun bolta greuă di cupaciu
mușcoñiji Ji-fac aureolă priste cap.
Ș-iară nghisim.
Tră te antrisări?
Tată orb, s-hii isih, varliga nu-I țiva.
Mași sus nă stea
di țerlu-a Jei c-ună lacrimă di-amalamă s-disparte.

Sun frundză-analte ñirdzem ma diparte, tut ma diparte.
Price lăi
nă Jia torlu di năpoi
ș-fronime mică țara
iu-avem călcată ș-ıu-avem stată.

ALĂVDAREA A SOMNULUI – 1929

SOMNU

Noaptee ntregă. Gioacă steale tu iarbă.

S-trag tu pădure ș-tu spiiei cărările,
gorniclu nu mă zburăște.

Bufe cănute si-așeadză ca poace pri bradz.

Tu ntuneariclu fără di martiri
puji s-isihăsesc, sîndze, țară
ș-aventuri tu cari daima ricadz.

Armîne un suflit di adijeri,
fără az,
fără-aieri.

Cu surdu thoriv prit arburi
si-alină ete hirbințî.

Tu somnu sîndzile-a meu ca un val
s-tradze dit mine
năpoi la părintțî.

IOAN S-DIRINĂ TU IRŊIE

Iu ești Elohim?

Lumea dit mîñile-a tale-azbuiră

ca-al Noe purumbu.

Tine poate ș-az u ma-așteptî.

Iu ești Elohim?

Alăgăm tulburat ș-fără di vreau,

ntrî stihile-a noaptei ti căftăm,

bășem tu pulbere steaua di sun călcîne

și ntribăm tră tine – Elohim!

Vimtul fără di somnu lu-astămățim

ș-cu nările ti ȑuchimăsim

Elohim!

Price xeane prit spațiu astămățim

s-li-ntribăm di tine, Elohim!

Pîn tu-ațeale di ma napoi mărziñi mutrim,

noi sîntiți, noi apile,

noi furiți, noi chetrile,

calea-a turnariței nu u ma știm,

Elohim, Elohim!

BITISIRE

Frate, ițe carte ță si pare ună hiavră bătută.
Ma ațel țe tă zburî easte tu loc.
Easte tu apă. Easte tu vimtu.
I ma diparte.

Cu coala-aestă ncjid porțile ș-trag cjeile.
Hiu iuva nghios i iuva nsus.
Tine astindze-ț țeara și ntreabă-ti:
mistirgiul bănat iu si-are dus?

Ț-ma-armase tu urecji vîrnă zbor?
Di la părămithlu-a sîndzului spus
toarnă-ț cătră muru suflitu
ș-lacrima cătră apus.

LA CÎNDAREA A APILOR – 1933

FURLU

Intră n codru, tu patria vearde.
Ma sta un stic cu mîna tu barbă.
Ajiurea minduiaște, l-amalamă, la sîndze,
și-și fațe neale di iarbă.

Va prinde s-tațe di-amu
cărările tute nandreptu.
Va s-chiardă tu munte, va s-chiardă,
Agărșinda-și di mumă ș-di moarte.

S-duțe tut ma aduncu pîn-iu
si-ncjid toamna șerchiji sun chiatră.
Va disfacă dit hiare duhlu-a păduriței
ș-lăi ș-cari cîntă șopute.

Nu va-l ma veadă vîrnă cu aņiji.
Mași di nsus priste tut
Va lu-aspună orņiul cu zghiliri
ș-buha cu șcurte jiliri.

COLINDĂ

Doarme-aclo tu vatră
nat fără di tată.
Și măicuța muma-a lui
s-tut ma plîndze-a boului
c-amindă tu vifleim,
nu-are scutițe di in,
nu-are apă, nu-are fașă,
ni căndilă, niți nună.
Iosif țercjiul di pri cap
tu cuñier își lu-alăsă
și s-duse-iu si-are dusă
tra s-lu-alatră cîñiți n hoară.
Noaptea-I laie, oara-I lungă,
muma sta la natlu-lj ningră.
Tra s-lă țînă di urît
anghil nalt si-are dipusă.
Și tu noaptea dinadinsă
dtheaditlu și-lu are aprinsă.
Arde anghilu al Dumnidzău
ca nă luñinare di său.

LA AVLIILE A DORLUI – 1938

LA AVLIILE A DORLUI

Prit vigjerile a noastre – site di in –
chirolu s-tearne, s-nă pulbire albă
si-alasă pri tîmple. Aureole ninga
s-ma-aprindu, ș-aștiptăm. Aștiptăm
nă singură oară s-nă cumnicăm
dit vearde-amirărije, dit parađislu surin.

Cu linguri di lemnu-adăstăm ningră blide,
xeñi, lundzi dzîle, ș-chirduț.
Oaspiț him tu hăiatea-a noauăjei luñiñi
la-avliile a dorlui. Cu țerlu vițiñi.

Așitptăm prit di-amalamă columnne, s-videm
eta di foc cu flămburi imnînd,
ș-hijile-a noastre işind
lauri pri frîmțîle-a porțîlor ligînd.

Cîndu ș-cînd nă lacrimă deade
ș-fără dureare si-ngroașe pri peană.
Hrănim cu ea
nu țe-ađinată stea.